

právem vytýká, i slušelo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž mohl nss zabývat se dalšími meritálními námitkami stížnosti.

Č. 4246.

Státní zaměstnanci: * Diurnista systému uherského, který bez předchozího převzetí podle předpisu zák. č. 269/1920 byl ustanoven kancelářským pomocníkem nebo oficiantem ve státních službách čsl., nemá nároku na přeřazení do úřednických tříd hodnostních dle § 4 nař. č. 275/1921 resp. podle zák. č. 89/1919.

(Nález ze dne 18. prosince 1924 č. 22.498).

V ě c: Alexandr T. v K. (adv. Dr. Kar. Paštika z Prahy) proti ministerstvu sociální péče o zařazení do hodnostních tříd.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-l byl v době převratu jako pensionovaný učitel zaměstnán jako diurnista ve státním dětském domově v K. Po převzetí ústavu do státní správy čsl. byl st-l ve své dosavadní vlastnosti ponechán na svém místě.

Svémi podáními ze 17. března 1920 a 4. května 1920 řízenými na instruktora soc. péče o mládež v Bratislavě stěžoval si na to, že jeho jmenování se stále odkládá a žádal, aby se mu buďto zvýšil plat od 800 až 1000 Kč nebo aby byl dán do pense nebo aby mu byl vydán »výpustný list«.

Na přihlášku st-lovu ze 17. prosince 1920 propočítal mu žal. úřad výměrem z 23. dubna 1921 ve smyslu zák. z 9. dubna 1920 č. 222 Sb. služ. dobu a přiznal mu od 1. ledna 1921 požitky 10. platového stupně kancelářských oficiantů.

Aby byl poměr st-lův stabilisován, ustanovil žal. úřad st-le dekretem z 24. října 1921 kancelářským oficiantem pro zmíněný ústav s požitky X. platové stupnice služ. stáří s připomenutím, že pro tento služ. poměr jsou rozhodujícími předpisy min. nař. z 25. ledna 1914 č. 21 ř. z. a vlád. nař. z 25. února 1920 č. 130 Sb. Dalším výměrem z 10. května 1922 propočtl žal. úřad znovu služební dobu st-lovu a přiznal mu požitky XIII. třídy služebního stáří kancelářských oficiantů.

V roce 1923 domáhal se st-l opětovně toho, aby od 1. června 1921 (ode dne, kdy mu byla zastavena pense) byl zařazen do VIII. hodn. třídy státních úředníků a aby pak na podkladě takto nově nabytých požitků byl dán na odpočinek. Dekret o udělení titulu vrchního kancelářského oficianta st-l vrátil.

Nař. rozhodnutím bylo st-li sděleno, že opětovné žádosti za jmenování do kategorie státního úřednictva do hodnostních tříd zařazeného na podkladě zák. z 18. února 1919 č. 89 Sb. se zamítají jako neodůvodněné, ježto nejsou u něho splněny předpoklady zák. č. 269/1920, poněvadž st-l nepodal ve smyslu odst. 1. § 4 cit. zák. do 60 dnů ode dne účinnosti jeho žádost za své ustanovení u min. pro Slov., kterýžto striktní předpis nelze obejít, a v důsledku čehož nelze na st-le vztáhnouti ustanovení §§ 2 a 4 nař. č. 275/1921, takže st-l vůbec nenabyl nároku na jmenování podle zák. 89/1919. Ustanovení st-le kancelář-

ským oficiantem nutno pokládati za akt konstitutivní, pocházející z dobré vůle žal. úřadu přiměřeně zvýšiti nízké požitky st-lovy; propočítáním služ. doby a udělením titulu kancelářského vrchního oficiála měla býti domnělá újma st-lova úplně odstraněna. Proto postrádá přejmenování st-le do kategorie státního úřednictva do hodn. tříd zařazeného zákonného podkladu, nelze je provésti a st-l bude proto pensionován v nynějším svém služebním postavení. — — —

Ve stížnosti se namítá, že st-li bylo stále slibováno, že bude definitivně jmenován, dále že jmenování byli na volná místa úředníci mladší, že st-l učitelskou pensi od 1. listopadu 1921 do 30. dubna 1922 vrátil a konečně že se st-li sráží na jeho služebních požitcích pro pensijní fond a pro státní daně.

Tyto vývody stížnosti jsou však pro posouzení otázky, zda st-l má nárok na to, aby byl podle zák. č. 89/1919 do hodnotní třídy úřednické zařazen, právně zcela irrelevantní, ježto vl. nař. z 11. srpna 1921 č. 275 Sb., o které žal. úřad rozhodnutí svoje opřel, okolnosti uváděné nečiní předpokladem pro nabytí nároku na zařazení do hodnotních tříd podle zák. č. 89 z r. 1919.

Jedinou námitkou stížnosti jest vlastně jenom výtku, že st-l vyhověl předpisům odst. 1. § 4 zák. č. 269/1920, ježto po převratě slib složil a žádost na min. pro Slov. prostřednictvím svojí představené podal. Co jeho představená ve věci zařídila, jest prý st-li neznámo.

O námitce této uvažoval nss:

Podle ustanovení § 4 nař. z 11. srpna 1921 č. 275 Sb., které jediné přichází v úvahu, platí zák. z 18. února 1919 č. 89 Sb. i pro kancelářské pomocníky a oficianty (§§ 1 a 3) ode dne, kdy byli přijati) (§ 6, odst. 3 zák. z 15. dubna 1920 č. 269 Sb.), jestliže vyhovují podmínkám blíže uvedeným.

St-l tvrdí ovšem, že náležitostem v § tomto stanoveným vyhověl, ježto slib složil a žádost svoji na min. pro Slov. včas podal. Tomu však tak není, neboť v časnost podání žádosti ve smyslu § 4 cit. zák. č. 269/20 předpokládá nejen, aby dodržena byla zákonem stanovená lhůta, nýbrž i aby žádost v této lhůtě byla podána u příslušného místa podacího, t. j. u min. pro Slov. Ze spisů správních jde však, že podání st-lovo ze 17. března 1920, které ostatně pochází z doby před vydáním zák. č. 269/1920, řízeno bylo na instruktora soc. péče v Bratislavě, který jakožto úředník min. soc. péče je předložil svému ministertvu, a dále že i podání st-lovo z 4. května 1920, které jest vlastně jenom urgencí, bralo se touže cestou, a žádné z nich nebylo zasláno ministru pro Slov. jako výhradnému místu podacímu. Že by pak ve stanovené lhůtě jiná žádost toho druhu u min. pro Slov. byla skutečně došla, pro to neskytají správní spisy žádné opory.

Pak ovšem ustanovení st-lovo kancelářským oficiantem nelze pokládati za ustanovení ve smyslu zák. č. 296/1920, nýbrž nutno na ně pohlížeti jako na ustanovení zcela nové a na provádění zák. č. 269/1920 neodvislé a není proto splněn onen nezbytný předpoklad § 4 vl. nař. č. 269/1921, k němuž nařízení toto v rámci akce sledované zákonem č. 269/1920 provádění zák. č. 89/1919 víže.

Jest tedy námitka tato bezdůvodnou a ježto stížnost jiných námitek neformuluje, bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.